

c. kr. namestnik, baron Kúbeck in dež. glavar, grof Wurmbrandt. V Gradcu se jima je napravil sijajen vzprejem, župan dr. Portugal in nešteta tolpa ljudi ju je pričakovala na kolodvoru. Vse mesto je bilo polno kinča, ljudstva se je kar trlo po ulicah, koder sta prišla visoka gosta. — Nemški „bauernbund“ lovi tudi slov. Korošce v svoje mreže. Če sodimo po možéh, ki so temu društvu na čelu, ni ono nič kaj za slov. kmeta. — Potreba posojilnic, ki bi kmetu priskočile v sili, ne da bi bilo za to treba velikih pisarij, kaže se tudi po slov. Koroškem, doslej imajo še samo tri v Št. Jakobu, v Plajbergu in v Ločah. — V Borovljah se je dne 23. oktobra odprla nova strojnica za puške. Upa se, da bode dela imela dovolje. — V nedeljo večer je bila slavnostna beseda čitalnice v Ljubljani, v resnici sijajna petindvajstiletnica. Dež. predsednik, baron Winkler, župan Grasselli in veliko druge odlične gospôde se je te besede vdeležilo. — Na Notranjskem imeli bi radi poslej vsako leto okr. živinsko razstavo, razstava pa naj bode vsako leto na drugem kraju. Ako se jim vresniči ta želja, bode iz nje gotovo koristi za živinorejo. — Gorica ima sedaj razstavo v palači grofa Attems. V njej se vidi lepih podob in izdelkov, kakor se dobodo po mestu, obiskuje pa jo le malo ljudi. — Uno soboto je bila naša cesarica na gradu Miramare pri Trstu, potem pa se je peljala po morju naprej na otok Krk. — V Trstu so se prikazale osepnice, k sreči pa še niso segle okoli po mestu. — Nabiranje za spomenik pok. urednika V. Dolenca je c. kr. namestništvo v Trstu ustavilo, zakaj pa, to še ni znano. — Mesto Pulj dobode električno razsvetljavo, priprave za njo stojé mesto 40.000 gld. — Pritožba mesta Zagreb zoper hrv. bana pride vendar le do svitlega cesarja. Podžupan Črnadak ima jo nesti na Dunaj. — Ogersko ministerstvo nima sedaj nič kaj težave v drž. zboru v Pešti. Kar želi, to mu stori večina, samo to mu je treba, da osoli svojo predlogo madjarski. — Primanjkljaja je več kakor 18 milijonov, za 3 milij. ga je manj, kakor lani, pa ga je vse eno veliko.

Vunanje države. Sedaj gre sopet glas, da pojde Bolgarski knez, princ Ferdinand, to jesen na Dunaj, potem pa v London in Rim. Če pojde pa tudi v Petersburg, ni znano. Razkolniškega nadškofa Klementa, kakor se sliši, knez ni vzprejel. To ni prav verjetno. — Srbski kralj se je vrnil v Beligrad, Rističev ministerstvo stoji trdno ter še ima kraljevo zaupanje. Ako je res, dela Ristič na to, da on snide kralja s kraljevim stolom, da se ne bi imel lahko dobre nasledke za obe deželi, toda ni še verjetno, da pride do njega. — Kod se kje vrne ruski car domov, ali pojde skozi Berlin ali pa se ga izogne, to je še vedno vprašanje in še ni mogoče na nj odgovoriti. Zoper

to, da pride car k nemškemu cesarju, dela bojda sedaj Bismarck, to pa iz jeze, ker ni sam bil mogel carja pripraviti, da se snide z nemškim cesarjem. — V Lipsiji ste se zrušili dve močni banki ali družbi za denar, zgube bodo vsled tega, posebno pri denarnih možéh v Berolinu, velike, že sedaj se zna za zgubo 14 milij. — Delalci brez dela so v Londonu še vedno brez kruha, ne čudimo se torej, če slišimo o njih razgrajanju, pač pa se čudi človek, pokaj da vlada ali mesto samo ne skrbi, da dobodo dela. — General Caffarel, tisti, ki je pomagal ljudem do križcev za drag denar, je odpuščen iz vojaštva ter sedi sedaj v zaporu mestne ječe v Parizu. Zapletenih pa je brž več izmed višje gospode, govori se celo o zetu predsednika Grevyja, da nima v tem čistih rok. To je pač umazano perilo. — Na Španjskem je v trdnjavi Gibraltar, ki je v lasti Anglije, nastal razpor med vojaki, segli so bili že za prožje ter se nekaj njih ranilo. — Italija misli v resnici na vojsko z Abesinijo za voljo Masave, več vojaštva pa še ni odposlala tje. Kralj Neguš zanaša pa se na rusko pomoč in ima že sedaj več ruskih oficirjev v svojih vrstah. Po takem bi si Rusija in Italija doli v vroči Afriki križali meče! — V Rim je prišlo zadnje dni veliko francoskih romarjev k sv. Očetu. — Grški kralj je sopet v Atenah, ljudstvo ga je lepo vzprejelo in bode on kmalu sklical drž. zbor, da reši svoje delo. — Maroko, dežela na severni strani Afrike, ima v svojih južnih delih ustajo. Uporne čete so napadle vojščake bolnega sultana ter so jih po polnem premagale. Padlo je teh pri 500 mož. — V Heratu, v Aziji, ujela je tamošnja oblastnija 300 mož, vsi imajo ruske potne liste, misli pa se, da so vojaki, ki čejo na pomoč k Ejub-hanu. Le-ta bi rad sedanjega hana v Afganistanu vrgel s prestola ter se potlej sam na-nj usedel. Do prestola ima mož neka pravice.

Za poduk in kratek čas.

Štirinajst dni širom sveta:

Po letu, kedar je največa vročina, ne grem rad po svetu; takrat se doma še v senci potim. Nekaj je tega krivo se vé, da vroče poletno solnce, nekaj pa tudi ona tolšča, ki jo nosim pod kožo. Komaj pa so minoli vroči — pesji dnevi, me že zopet mika „rajzati“, ali po slovenski — potovati. Ali — — — — — počiva sv. Metodij, apostol tudi Slovencev, in klečal bi rad na grobu sv. Janeza Nepomučana v Pragi. Vsako leto nekam imam! dokler cesar dopusti, in so še mlajše kosti.

Po železni cesti najbolj brzo vozijo, tedaj pa le na postajo. Toda ne mislite, da je romati

ravno preveselo, tudi tačas ne, če se človek prav po železnici vozi; dobro veste, da kristjani za pokoro romajo.

Vi bi radi vedeli, koliko nas je šlo na božjo pot? Na tem je prav malo ležeče, ali to veste ali ne, pa če hočete to na vsak način zvedeti, pa vam tudi lahko povem, koliko nas je bilo: dva sva bila — vsaj navadno!

Prva nevolja naju učaka na kolodvoru: železni voz se je za celo uro zakasnil, ljudi pa, ki bi jo radi na sever — proti Dunaju — napeli, se je vse trlo. To je bil žalosten glas, toda bridko zdravilo se vzame na sladkorju, in tudi zdaj je železniške uradnike, da si že pozno večer, še dobra mišel srečala: vredijo namreč nov vlak, ki je potem rednemu vlaku pot pripravil tujan do Dunaja, in je tudi naju tje privlekel. Mi smo prišli jutri ob šestih na Dunaj; kedaj pa je redni vlak za nami prikimal, tega pratika ne pravi.

Po noči smo menili spati. Bi že bilo, da se ne bi tudi ženske yozile, in da ne bi vsako uro tako rekoč prišel drug nadzornik naših potnih listkov ščipat. Moj listek je bil že celó zelen od same jeze. Ko bi bilo več vere med nami, bi se drug na drugega bolj zanesli; zdaj pa eden drugemu ne zaupa, zato pa je v vsakem stanu toliko nadzornikov, da se komaj drug drugzega izogibljejo, katerih nekda ni bilo, pa jih zopet ne bode treba, če se bode vera med nami vnovič ukrepila.

Ko na Dunaj dospemo, se mi vtrga ruča na potni torbi. Toda ker je že vaje romar, nosi s seboj nit in iglo, in takoj je bila ruča zopet v dobrem stanu.

Najina izvoljena gostilnica je bila „Zlato jagnje“. Da bi nekaj prihranila, sva se peš tje napotila; toda na Dunaju je trda pot, bolj ko v Slovenskih goricah, in zato sva se, ko sva se navolila iti, še tudi vozila.

Ko sva se v gostilnici olikala, kakor se za cesarsko mesto spodobi, greva cerkve iskat. Bolj po sreči, kakor pameti prideva v tisto cerkev, ki so jo z velikimi stroški presviti naš cesar sami postavili v zahvalo na čast Božjemu Odršeniku, ki jih je ovaroval leta 1853 hude smrti, ko jih je neki madjarski krojač menil na ulici z nožem v zatilnik zabosti. Takove cerkve zamorejo samo cesarji staviti. Cerkev je zidana v čistem gotičkem slogu. Moj gospod pajdaš je godrnjal, zakaj da je pri velikanski cerkvi taki

Smesmea za grad. (Dalje prih.)

je prišel v neko mesto. Brž je poslal k županu, naj bi pripeljal pred nj 10 najstarejših ubogih prebivalcev, rad bi jih z denarjem obdaril. Drugo jutro pride župan z ubožci h gospodu, toda ima jih seboj le sedem. „Lepo, g. župan“, reče mu gospod, „lepo, da ste te može pripeljali,

ali zakaj jih niste deset pripeljali?“ — „Rad, mil. gospod“, izgovarja se župan, „rad bi jih bil, toda trije najstarejši so letos umrli“.

Razne stvari.

(Cesarjevič v Mariboru.) Celo mesto je v prazničnem oblačilu, izlasti pa stojé ulice in hiše, koder se peljata cesarjevič in cesaričinja, vse v zelenju in v banderih. Več sto maj, na katerih visé bandera različnih barv, stojí po straneh ulic od kolodvora skozi mesto in potlej od Grajskega trga tje do vinorejske šole.

Iznad hiš in stolpov cerkvá visé velika bandera in so hiše po vrhu še z venci, grbi in banderí nakinčane. Ob krajih ulic stojé požarni bramborci za stražo. Na kolodvoru in pri knezoškofjski palači stojé pa vojaški oddelki.

Po mestu je velik praznik nihče ne dela in tudi prodajalnice so na pol ali tudi celo zaprte. Ob devetih dopoldne sta se cesarjevič in njegova prevzvišena soproga peljala mimo Maribora v Celje. Veliko ljudi ju je pričakovalo na kolodvoru in ju veselo pozdravilo. Prevzvišena gosta sta prijazno odzdravila, ali iz voza nista stopila.

Ob treh po poludne pripelje ju isti vlak iz Celja. Na kolodvoru je bila najvišja gospoda. Nj. ces. visokosti stopita iz voza, prijazno pozdravijo ju navzoči. Župan stopi pred nju ter ju povabi v kratkih pa prisrčnih besedah, naj bi blagovolila priti v mesto. Potem se visoka gosta podasta, prijazno na vse strani odzdravlja, na voz, ki ju čaka in voz se pelja po času naprej v mesto. Pri lepih piramidah pričakujejo ju mestne gospé in pri obeliskih dekleta v belih oblačilih in tudi gospe. Gospó. E. Lorber, hči tukajšnjega odvetnika, stopi naprej ter izroči lep šopek Nj. ces. visokosti.

Za tem gre voz naprej čez veliki trg memo stolne cerkve h knezoškofjski palači. Le-tu stojé zastopniki mesta, duhovščine, uradov, oficirji in sploh vse, kar ima kaj veljave v očitnem življenju.

Milostlj. knezoškofof ju sedaj vzprejmó ter gresta Nju ces. visokosti gori v palačo. Po kratkem oddihu začno se predstave. Po njih, ki so trpele blizu eno uro, podasta se visoka gosta v stolno cerkev, tu so peli gg. bogoslovci izvrstno in z navdušenjem. Po kratki molitvi ogledata si cerkev, ki je sedaj že prav dostojna. ~~Škózn~~ ~~na~~ se vsedeta na voz ter se peljata rejsko šolo. Tam si ogledata razstávo ~~sadja~~ in grozdja, sta vpričo, ko se preša grozdje, sprejmeta jerbašček grozdja ter se poslovita prijazno od vodstva in učencev. Pot nazaj na kolodvor je šla skozi Schillerstrasse in Graško predmestje.